

USCA

POST

KONTAKTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE

Redactie: A. van Herk Tel. 030.881741
Livingstonelaan 193 - 3526 HD Utrecht
September 1986 Nummer 30

DE AMERIPEX '86 IN CHICAGO

Uw penningmeester en uw redacteur behoorden tot de gelukkigen, die deze grote Internationale Stamp Show, die eind mei in Chicago plaats had, konden bezoeken, zij het niet gelijktijdig. Zij hadden het plan opgevat hun ervaringen aan de lezers over te brengen, maar dat valt niet mee!

Waar moeten wij beginnen? Er was zo overweldigend veel te zien, daar in dat O'Hare Expo Center. Wilden we bij elk kader 1 minuut genieten, dan hadden we zo'n 75 uren nodig gehad. En aangezien de show 88 uur geopend was, waren er 13 overgebleven voor de vele manifestaties, die er op de agenda stonden. We hadden dan niet (slecht en duur) kunnen eten en niet kunnen proberen onze verzameling nog wat aan te vullen bij de bijna 200 aanwezige handelaren.

Gelukkig konden we aan de hand van een 200 blz dik nummer van "Linn's Stamp News" van te voren een keus maken. Toch kochten wij ook maar de catalogus, al vonden we \$ 20.-

niet goedkoop (we nemen hem op in onze verenigingsbibliotheek). Ook het "Princeton" blok van 4 "inverted Jennies" (C 3a) en nog 4 andere kopstaande blokken, waaronder een plaatnummerblok, die voor een half miljoen dollar te "krijgen" waren, vonden wij wat duur.

Twee dingen vooral vielen ons op. Ten eerste de ronduit geweldige benadering van de jeugd. Een hele Hal speciaal voor hen. Wij zagen daar Ben Franklin zelf, en Stan the Answer Man, en Natalie Philatelie. En tweemaal per dag een show met Mickey en Minnie Mouse, Pluto, Donald Duck en McGruff, de Crime-Dog van Scott 2102. Er waren 6 miljoen zegels te koop voor hoogstens 5c per stuk. En natuurlijk waren er spelletjes met prijzen: stampbingo, maak-je-eigen-cachet, enz. En veel goede voorlichting in gratis folders en boekjes. Om jaloers op te worden en een voorbeeld aan te nemen.

Ten tweede: de afdelingen traditionele filatelie en postgeschiedenis liepen wat wilkeurig door elkaar. Zo vonden we de Kapiloff collectie covers van 1847 bij de ene en de brieven uit de 1851-Grunin verzameling, die daar eigenlijk op aansluiten, bij de andere. Maar schitterend waren ze allebei, evenals de Ishikawa collectie 1847-1869. Deze inzending, die de hoogste onderscheiding van de Show kreeg voor een USA-collectie, bevat vele unieke stukken, zoals de grootst bekende ongebruikte eenheden van de nummers 1 en 2, en nog zeer veel meer. Overigens is deze collectie ook al te koop, voor "slechts" \$ 15 miljoen. Meneer Ishikawa vindt postzegels niet meer zo leuk: hij "doet" nu in zeldzame vissen!

Natuurlijk waren er ook postmasters' provisionals, al moesten wij naar de stand van David Feldman om het "Alexandria Blue Boy cover" te bewonderen, dat in 1981 nog voor

\$ 1 miljoen van de hand ging. Maar eigenlijk waren ze er allemaal, alleen verdeeld over verschillende inzendingen. Het doet je wat als je voor het eerst van je leven al die beroemde stukken, zoals b.v. de Saint Louis Bears, in het echt ziet.

Er waren méér unieke stukken te bewonderen. Zo de Vin Fiz Flyer briefkaart uit 1911, te vinden bij 3 kaders pionier postvluchten. Van de "reguliere" USA-uitgiften waren alle beroemde en ook niet zo beroemde rariteiten aanwezig. Alleen de 1c met Z-grill (Scott 85A), een unieke zegel, konden we niet vinden.

Proeven en essays, fancy cancellations, patriotic covers, de Washington/Franklins zo uitgebreid als maar mogelijk, de Black Jack, catapult mail, zeppelins, enfin, te veel om op te noemen. De kwaliteit van de inzendingen was bijna altijd ongelooflijk, al waren er een paar inzendingen, die eigenlijk niet op een tentoonstelling van dit niveau thuis hoorden.

Canada kwam er uiterst bekaaid af met maar een vijftal inzendingen, tegenover honderden van de Verenigde Staten.

Maar er waren niet alleen zegels en brieven. De Amerikaanse Post vertoonde een aardige doorlopende film van 8 à 10 minuten. De filmruimte was omgeven door een expositie "Transportation", van 1607 tot de ruimtevaart. We zagen postkoetsen, oude uniformen, een Pony Express zadel met mochilla, een op de maan gestempelde brief, en ook de hout-sneden voor de Presidentenvelletjes, die ter gelegenheid van Ameripex zijn verschenen.

Er was een veelheid aan lezingen. Uw redacteur was bij een dia-lezing van het Bureau of Engraving and Printing, met gelegenheid tot vragen stellen, waarvan druk gebruik werd gemaakt door de circa 40 toehoorders.

In de stand van het Bureau troffen we Thomas Hipschen, graveur van vele zegels en ook van Presidentenvelletje n° 1. Wij kregen zijn handtekening daarop.

Ruim 100 groepen hielden er hun meeting. Natuurlijk was uw penningmeester bij die van de Alaska aanbidders, een groot succes. Heel veel al of niet gespecialiseerde verenigingen hadden er een stand ingericht om voor zichzelf reclame te maken. De mensen, die deze stands bemanden, spraken allen van een groot succes en allen boekten heel wat nieuwe leden.

Een poging om nu eindelijk de Scott voor Canada te kopen mislukte: er was opnieuw vertraging ontstaan bij het drukken.

Een strooptocht naar Washington/Franklins langs de handelaren viel wat tegen: niet zo'n uitgebreide stock en tamelijk prijzig. Toch was het bij hen drukker dan in de tentoonstelling zelf, zoals te doen gebruikelijk. De hoeveelheid aangeboden maakwerk overtrof de wildste verwachtingen. De markt hiervoor is kennelijk gigantisch. In dit verband noemen we ook de menigte Ameripex-zegels, uitgegeven door de vele aanwezige postadministraties, die duidelijk op de dollars uit waren.

Maar al met al: een geweldig, perfect georganiseerd evenement, met een record aantal van ruim 150.000 bezoekers.

DE A.P.S. 100 JAAR

De American Philatelic Society bestaat op 14 september een eeuw. Dit feest wordt officieel gevierd op de "Stampshow '86", die van 21 tot 24 augustus in Washington DC zal plaatshebben. Door bemiddeling van de heer C. Spoelman hebben wij de jubilerende ver-

eniging echter op de Ameripex al gecompimenteerd en haar een aantal van onze publicaties overhandigd.

Wij mochten een sympathieke reactie ontvangen. Met een brief van 5 juni dankt de APS "namens bestuur en leden" voor de tijdens haar banket op de Ameripex ontvangen attentie. Gezien hun "intrinsic research value" en als symbool van de vriendschap tussen filatelisten in Nederland en in de U.S.A. neemt zij de publicaties op in haar American Philatelic Research Library, een zeer omvangrijke internationale bibliotheek.

Wij danken de heer Spoelman voor zijn bereidwillige bemiddeling.

De American Philatelic Society wensen wij nog vele eeuwen groei en bloei toe!

AMERIKAANSE PRESIDENTENSERIES TOEN EN NU

Op de vier Ameripex souvenirvelletjes zijn de 35 niet meer in leven zijnde Amerikaanse presidenten afgebeeld in volgorde van hun ambtstermijnen. Die volgorde doet er overigens weinig toe, want het zijn allemaal zegels van 22c. Geen zinnig mens zal daarop kritiek hebben.

Maar bij de serie presidenten van 1938 (Sc. 803-834), die intussen de bijnaam "prexies" heeft gekregen, was dat wel even anders. Omdat er sindsdien een halve eeuw is verstreken, mag die geschiedenis hier wel worden opgehaald.

Toen Franklin D. Roosevelt in 1933 president was geworden, duurde het niet lang of hij wenste de toen lopende serie postzegels, die dateerde van 1922, vervangen te zien door een andere. Hij was tenslotte in hart

en nieren filatelist. En omdat hij ook gek was op geschiedenis vond hij dat alle vroegere presidenten in die serie een plaats moesten krijgen. Dat betekende dat 12 van hen voor het eerst op een zegel zouden komen. Een nieuwtje dus. Nieuw was ook, dat F.D.R. een moderne vormgeving voorstond en daarvoor werd een wedstrijd uitgeschreven. De uitgeloofde prijzen bedroegen \$ 500, 300 en 200, in die crisisjaren flinke bedragen. Er kwamen dan ook niet minder dan 1222 tekeningen binnen. De vier juryleden kozen daaruit die van een jonge New Yorkse kunstenaar, Elaine Rawlinson.

Wij hebben "haar" zegels zo vaak gezien, dat het bijzondere daaraan ons niet meer opvalt. Voor het eerst staan de koppen niet meer mooi in het midden, maar links (behalve bij de dollarwaarden, maar die zijn gemodelleerd naar een idee van het Bureau of Engraving and Printing). De achtergrond is een egaal gekleurd vlak zonder omlijsting. Enkel om praktische redenen - in deze grote serie kregen sommige waarden bijna dezelfde kleur - heeft FDR zelf later de suggestie gedaan een deel ervan te omlijsten om ze beter herkenbaar te maken voor het postpersoneel. De 10 t/m 19c kregen een enkele lijn, de 20 t/m 50c een dubbele lijn er omheen.

Over de opzet van de serie bestond verschil van mening tussen de Departementen van Financiën en van Posterijen. Financiën vond dat de presidenten in historische volgorde op de zegelwaarden moesten komen, te beginnen met Washington op de 1c.

Posterijen had echter een oude traditie, waarin Washington altijd op de - meest gebruikte - waarde voor brieven stond. En dat was in 1937 de 3c.

"Financiën" behaalde de overwinning en dat werd voorpaginanieuws. "Presidents Reshuf-

fled in New Stamp Series" schreef de New York Times.

En zo kwam de Vader des Vaderlands op de 1c, Adams op de 2c, Jefferson op de 3c, Madison op de 4c en Monroe op de... 4½c, een veelgevraagde drukwerkwaarde. En zo vervolgens t/m 20c en de hogere waarden tot en met de vijf dollar.

Al spoedig begon het protesten te regenen. Franklin en Martha Washington, de eerste First Lady, ontbraken! Die moesten er ook in.

En de Republikeinen waren woest, omdat al hun grote mannen waren verbannen naar incourante waarden. Lincoln op de 3c vervangen door Jefferson, de Vader van de Democratische Partij! In plaats van Theodore Roosevelt op de 5c nu John Quincy Adams. Heel die nieuwe serie was één grote propagandastunt van de Democraten, FDR's partij! Daarop werden de plannen lichtelijk gewijzigd. De oorspronkelijk voorziene 35c en 40c werden vervangen door een 21c en een 24c, waarop Cleveland en Harrison zouden komen, zodat McKinley en Roosevelt de "betere" 25c en 30c konden krijgen.

Onder druk van een zee van brieven, afkomstig van "historisch bewuste verzamelaars", kwam FDR er toe 18 presidenten een andere plaats te geven en zo ontstond de serie die wij kennen. Daarbij komt het waardecijfer overeen met het "rangnummer" van de afgebeelde president, althans t/m 22c. Grover Cleveland was namelijk niet alleen de 22e, maar ook de 24e president.

Franklin kwam op de tussenwaarde ½c en Martha op de 1½c. Voor de 4½c was eigenlijk geen passende figuur te vinden en daarom koos men voor het eerst het Witte Huis daarvoor. Die oplossing is ook bij de Ameripex velletjes toegepast: op de 36e zegel staat deze bekende ambtswoning.

De uiteindelijk vastgestelde volgorde werd van grote opvoedkundige waarde geacht: elk kind wist nu dat Andrew Jackson de 7e president was geweest, Abraham Lincoln de 16e, en Ulysses Samson Grant de 18e. Merkwaardig genoeg is dat dus niet de oorspronkelijke bedoeling geweest.

Bekend is wél, dat FDR zélf het grootste plezier heeft gehad om het feit dat Calvin Coolidge, de Republikeinse president die bekend stond om zijn vérgaande zuinigheid, uitgerekend op de hoogste waarde, de \$ 5, was terechtgekomen.

Maar nog was de vrede niet getekend. Aldra werden er heftige discussies gevoerd over de vraag of "1½ cents" op de Martha zegel nu wel juist was. Dat moest "1½ cent" zijn, vonden sommigen, want meervoud begint pas bij 2. Anderen vonden dat meervoud begint bij "meer dan 1" en dat "1½ cents" dus wel degelijk juist was. Die laatsten hadden het bij het rechte eind, maar op de volgende zegel van 1½c, de Sc. 1032, staat heel diplomatiek "1½ c".

Met recht mag worden gezegd dat deze serie een heel mooie is. De uniformiteit eiste dat alle profielen naar rechts gericht waren. Het kostte veel moeite om zulke portretten te vinden. Die zijn van allerlei schilderijen gehaald en voor Monroe, Polk, Pierce, Hayes, Garfield, Cleveland, McKinley, Wilson, Harding en Coolidge moest men munten en penningen tot voorbeeld nemen. Voor Taft een foto.

Het graveerwerk is van hoge klasse. We kunnen er altijd nog met plezier en waardering naar kijken. Misschien is uw plezier, nu u deze geschiedenis kent, nog wel groter.

Of de houtsneden op de Ameripex velletjes ook zoveel instemming zullen krijgen? Wij zijn zo vrij dat vooralsnog te betwijfelen!

"NASSAU STREET" NOG VERKRIJGBAAR

In de Catalogus 1986 van Roger Koerber, een van de grote handelaren in filatelistische literatuur in Amerika, vonden wij het hier getoonde cursiefje.

Herman Herst Jr.'s Nassau Street is now out of print, and the small stock we recently acquired was promised to previous customers. Your local dealer may still have a copy in stock, and we advise you to pick it up while you have the opportunity.

Zoals U ziet, kan ook deze firma de best seller "Nassau Street" niet meer leveren.

Maar wij kunnen dat nog wél! In het Nederlands! Wie in mei verzuimde een exemplaar aan te schaffen, kan dat alsnog doen. Ruim 36.000 kopers gaven het voorbeeld!

Op de september-bijeenkomst zal het boek te koop zijn voor f 22.50.

Wie het per post thuis wil hebben, stort f 28.25 op postrekening 69478 t.n.v. A. van Herk te Utrecht.

HORIZONTAAL OF VERTICAAL ? Haaks op elkaar staande meningen

Natuurlijk weet U, ook al bent U geen kruiswoord puzzelaar, wat de begrippen horizontaal en verticaal inhouden. Maar bekijkt U nu eens het op blz 667 afgebeelde lijnpaar van de Byrd zegel Scott no. 753.

Dat het een 753 is en geen 733 ziet U dadelijk aan de guide line, die immers alleen bij de door Farley's beslissing uitgegeven "special printing" 753 voorkomt.

Maar stel nu eens dat U onze veilingcommissaris was en dat één van onze medeleden dit paartje voor de veiling inzond met de omschrijving "Horizontaal paar met verticale

lijn, cataloguswaarde \$ 40". Dan kijkt U of dat klopt, want onze leden mogen niet bij de neus genomen worden. Wat zegt de "alwetende" Scott? Dit: "Horiz. line pair \$ 3.50, Vert. line pair \$ 40.-".

Niemand kan ontkennen dat het om een horizontaal paar gaat. En dat is slechts \$ 3.50 waard. U stuurt het stuk dus terug met het verzoek de inzetwaarde aan te passen.

"Fout!", zegt de inzender, "het 'vert.' in de Scott slaat niet op de vorm van het paartje, maar op de richting van de guide line. Het is dus wel degelijk de 'dure'."

En daar zit U dan. Wie heeft er nu gelijk? Dieper onderzoek volgt. Studie van Amerikaanse advertenties, waarin diten soortgelijke paren worden aangeboden, leert dat de handelaren hun waar duidelijker omschrijven dan de Scott. Zij zeggen b.v. "pair with vert. line", "horiz. pair, vert. line" of "pair, vert. gutter or line". En hun prijs daarvoor is de "dure", die bij Scott "Vert. line pair" heet. Het "vert." slaat bij Scott dus inderdaad op "line" en niet op "pair". Het is maar een weet.. Maar is het nu heus zo? Wat zegt de Harris catalogus? Geen twijfel mogelijk: "horiz. pr. with vert. guideline \$ 40; vert. pr. with horiz. guideline \$ 3.50". Toch ook nog even nakijken in de catalogus van de Ftacek Stamp Co, die we toevallig op de plank hebben. Mooi! Ook daarin is het "pair with vert. line" het dure.

Nu hebben we absolute zekerheid. Geen misverstand meer mogelijk. Politieke partijen en kerken mogen verscheurd worden door de meningsverschillen tussen "horizontalen" en "verticalen", wij niet!

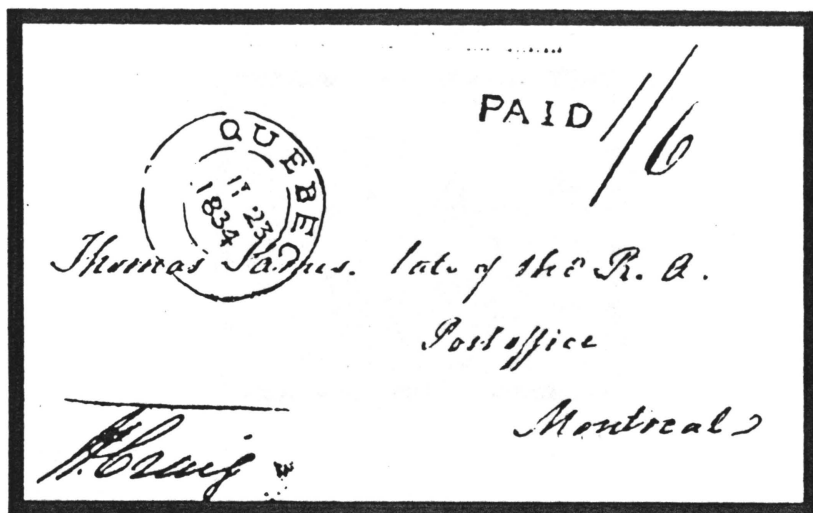
Op blz. 667 laten schetsjes zien hoe U de omschrijvingen in de Scott moet verstaan. Daarvoor bedanken wij "collega" Wout Janse, die deze begripsverwarring uit de wereld hielp. Mooi werk!

HORIZONTALAAL OF VERTICAAL ?

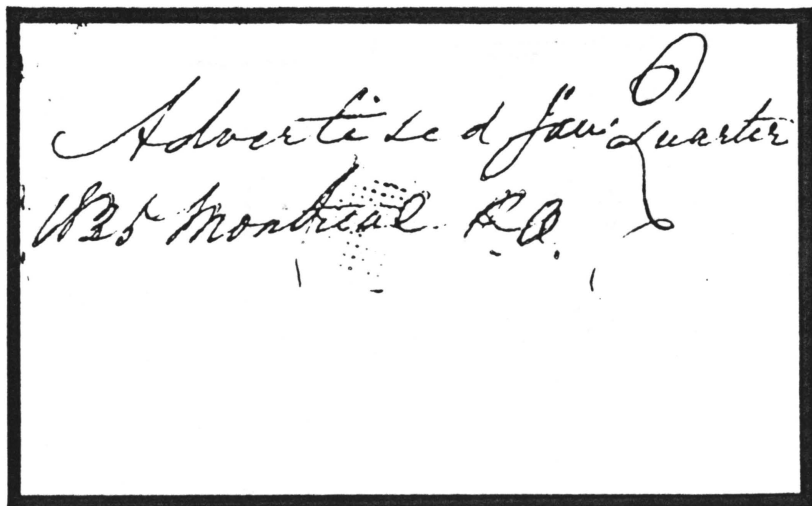

Scott 753

	LINE	GUTTER
Horizontal $\frac{\text{line}}{\text{gutter}}$ pair	1 2	1 2
Horizontal $\frac{\text{line}}{\text{gutter}}$ block of four	1 2 3 4	1 2 3 4
Vertical $\frac{\text{line}}{\text{gutter}}$ pair	1 2	1 2
Vertical $\frac{\text{line}}{\text{gutter}}$ block of four	1 2 3 4	1 2 3 4
Center line block (Center)block (of four) with crossed gutters	1 2 3 4	1 2 3 4

Afb. 1a. Voorzijde brief van 23 sept. 1834 van Quebec naar Montreal

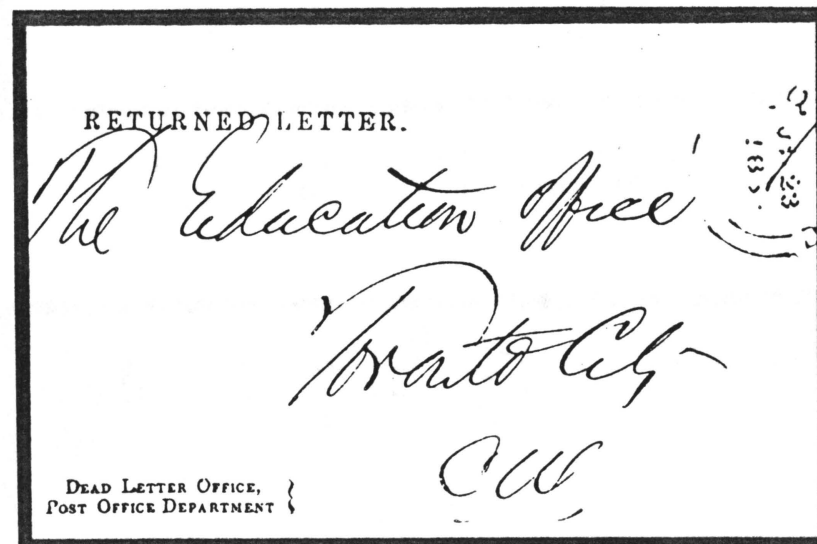

Afb. 1b. Achterzijde van dezelfde brief. In handschrift: "Advertised Jan. Quarter 1835 Montreal P.O."

ADV.: NOT CALLED FOR

ADVERTISED &
NOT CALLED FOR

Afb. 2

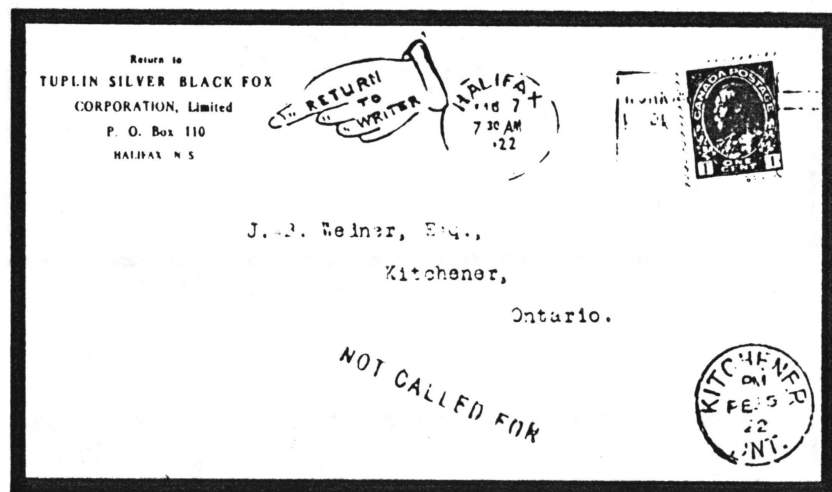
Afb. 3. Omslag vanuit Quebec 28 Juli 1853

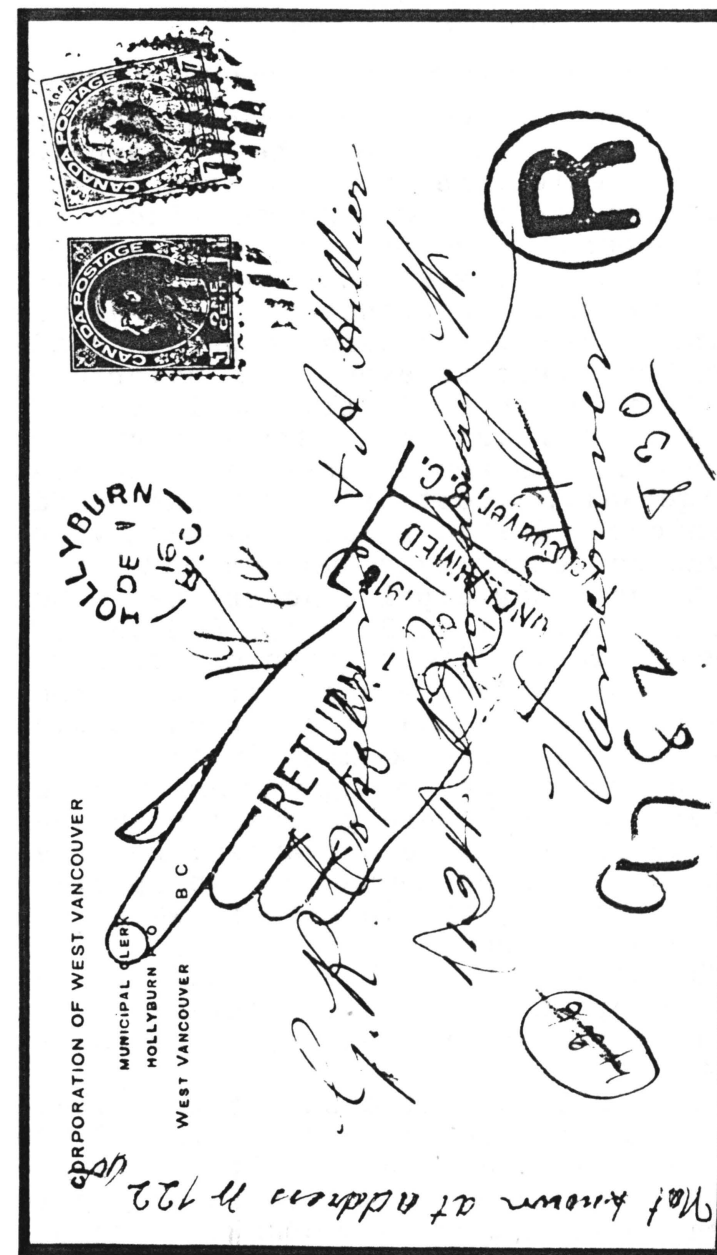
Afb. 4

Afb. 5. Met tekst links boven:
"Return in five days to"

Afb. 6a. Kleine hand, met "Return to
Writer" en "Not called for"

Afb. 6b
Grote hand, met "Return to; Unclaimed"

HET "DEAD LETTER OFFICE" IN CANADA
door G. G. Cohen

In 1830 opende Canada in de stad Quebec een "Dead Letter Office" voor het behandelen van de onbestelbare post. De betreffende instructies aan de postkantoren luiden als volgt: onbestelbare brieven moesten drie maanden op het postkantoor van ontvangst blijven liggen en gedurende die tijd diende ten minste zes weken lang te worden geadverteerd met deze brieven. Dit adverteren kon gedaan worden in de plaatselijke krant of op affiches aan de buitenkant van het postkantoor. Wanneer de brief dan nog niet was afgehaald, moest hij naar het Hoofdpstkantoor in Quebec worden gezonden, voorzien van de bemerking in handschrift (later ook met een handstempel): Advertised - Not Called For (afb. 1 en 2 op blz 668/669).

In Quebec werden die brieven dan teruggestuurd naar Londen, wanneer zij uit Groot Brittannië kwamen; naar Washington DC wanneer ze uit de U.S.A. kwamen. In de overige gevallen werden ze teruggezonden naar de afzender, waarbij werd getracht eventueel nog te betalen port te ontvangen. De brieven werden daartoe verzonden in speciale omslagen (afb. 3), die in gebruik waren van circa 1835 tot 1860.

Van 1851 af kwamen ook handstempels in gebruik, die op de vóór- en/of achterkant van de te retourneren brieven werden geplaatst (afb. 4).

Omstreeks 1875 was het aantal onbestelbare brieven e.d. zo groot geworden - ca 500.000 stuks per jaar - dat het mogelijk werd gemaakt om op de enveloppe een tekst aan te brengen, waarin werd verzocht om, bij on-

bestelbaarheid, het stuk aan de afzender terug te zenden, om zodoende onnodige belasting van het Dead Letter Office te vermijden (afb. 5). Deze methode is tot op de huidige dag in gebruik.

Het was soms nodig om op het Dead Letter Office (D.L.O.) brieven te openen, teneinde het adres van de afzender te kunnen achterhalen. Ook kwam het voor, dat per abuis brieven werden geopend waar dit niet nodig was. Teneinde het mogelijk te maken deze open brieven weer officieel te kunnen sluiten, verscheen in 1879 de eerste "Officially Sealed" zegel. Zowel in 1902 als in 1907 kwamen nieuwe O.S.-zegels uit: deze droegen de afbeelding van Koningin Victoria.

In 1913 verscheen de vierde en laatste van de Canadese O.S. zegels, ditmaal weer enigszins gelijkend op de zegel van 1879.

Deze Officially Sealed zegels werden gebruikt om over de geopende rand van brieven te plakken, zodat gebruikte exemplaren ongeveer in het midden een duidelijke vouw behoren te hebben. Al deze zegels werden gedrukt in vellen van 50 stuks, 5 x 10.

Afbeeldingen ervan vindt men in elke goede Canadese catalogus.

Vanaf 1912 werden de O.S. zegels in Canada niet meer gebruikt, maar werden alleen nog de omstreeks 1915 geïntroduceerde handstempels geplaatst, in diverse typen, soms met een handje en met de tekst "Return to Writer/Unclaimed" (afb. 6).

HUISMIDDELTJES VAN OMA

Hoe verwijderde Oma altijd roestplekken uit haar postzegels? Zij nam een kopje lauwwarm water, deed daarin 2 of 3 druppels ammonia, roerde even, en gaf hun daarin een bad!

FIRMAPERFORATIES OF PERFINS

door L. J. Smit

De aanduiding Perfin is een samentrekking van PERForated INitial. Zoals bekend, werden in 1840 in Engeland de eerste postzegels uitgegeven. En spoedig daarna werden ze ook als betaalmiddel gebruikt, omdat ze, zeker voor kleine bedragen, zo makkelijk te verzenden waren. De banken waren toen nog niet zo vlot en goedkoop met overschrijven en de giro bestond nog niet.

Hierdoor echter werden postzegels een interessant object voor dieven en soms ook voor personeelliden van instellingen en bedrijven, die ze voor eigen gebruik aanwendden.

Dit leidde dan weer tot maatregelen om diefstal te voorkomen. Reeds in 1859 kreeg een grote politieke en sociale organisatie, The Oxford Union Society, van de Britse Postmaster permissie om de door hen gekochte postzegels met hun initialen OUS tussen 2 golflijnen te overdrukken, nota bene op de voorzijde!

Spoedig daarna volgden aanvragen van andere bedrijven en organisaties. Toen zagen de Postautoriteiten in, dat dit een vorm van reclame dreigde te worden en ze stopten onmiddellijk met het geven van permissies.

Er kwamen nog wel ideeën om de tekst dan aan de achterzijde, op of onder de gom, aan te brengen, maar ook daar staken de Postautoriteiten een stokje voor.

Dit waren dan de voorlopers van de Perfins! In die zelfde tijd woonde er in Londen een zekere Mr. Joseph Sloper. Hij was civiel ingenieur en had verschillende uitvindingen gedaan. Eén daarvan was die van een perfo-

reer machine voor het controleren van de verkoop en het gebruik van spoorkaartjes ten behoeve van de British Railways.

In 1858 had hij op zijn perforator patentrechten verkregen.

In 1867 werd in het filiaal Plymouth van de grote Londense firma Copestake, Moore and Crampton een grote hoeveelheid postzegels gestolen. Kort daarop vroeg deze firma aan de British Post toestemming om hun postzegels te perforeren met de initialen "S C", afkomstig van haar oudste firmant, Samson Copestake.

Aanvankelijk weigerde de Britse Post, maar door bemiddeling van J. Sloper en na de nodige strubbelingen, verkreeg de firma Copestake op 13 maart 1868 toch toestemming. En hiermede was de eerste officiële Perfin geboren!

Perfins vormen meestal de initialen van de gebruikers, overwegend firma's. Zij werden echter ook gebruikt door overheidsinstellingen, zoals bijvoorbeeld universiteiten, en bij tentoonstellingen.

Het zijn niet altijd druk- of schrijffletters. Monogrammen, cijfers, meetkundige en fantasiefiguren komen ook voor.

Perfins zijn ook niet overal tegelijk ingevoerd. Zo werden zij bijvoorbeeld in Zwitserland in 1874, in Frankrijk in 1876 en in Duitsland in 1877 toegelaten.

De USA kwamen er pas in 1908 bij. Het Post Office Department had er een aantal regels voor opgesteld, zowel voor de Postdienst zelf als voor de gebruikers. Zo mochten de gaatjes niet groter zijn dan ϕ 1/32 inch (0.8 mm) en het totale oppervlak van de perforatie niet meer dan $\frac{1}{2}$ inch² (12 x 12 mm). Waar men in de USA wel snel mee was, was de oprichting van "The Perfins Club" in 1943, als onderdeel van de American Philatelic Society. Zij waren de eerste en daar-

mee hebben zij de stoot gegeven tot het systematisch verzamelen van perfinen en het catalogiseren van alle bekende initialen, niet alleen van de USA, maar ook van vele landen daarbuiten.

De catalogus van USA-perfinen omvat momenteel ruim 6000 stuks, met illustraties op ware grootte, naam van de gebruiker en gecodeerde aanvullende informatie, zoals bijvoorbeeld het bestaan van één of meer originele brieven van de gebruiker: dit heet dan positieve identificatie.

Veel ervaren verzamelaars beschouwen perfinen nog steeds als beschadigde, dus waardevolte zegels. Mijns inziens ten onrechte. Perfinen kwamen en komen in vrijwel alle landen onder toezicht van de Postautoriteiten tot stand, net als bijvoorbeeld voorafstempelingen. Opvallend is wel, dat er in de filatelistische tijdschriften erg weinig artikelen over perfinen worden opgenomen. In ons veelgeprezen Maandblad voor Philatelie dateert het laatste, en misschien wel het enige, artikel uit 1972!

Is dit een onderwerp beneden stand, zoals eens het thematisch verzamelen was?

Ref.: - The Perfin Bulletin USA 1983
- Maandblad voor Philatelie Juli 1972
- Postzegel Revue n° 8 - 1981

BEKENTENIS VAN EEN FILATELOMAAN
door een Lid dat Onbekend wil blijven

Die dure Express Mail zegels van de U.S.A. zitten mij nog steeds niet lekker. Natuurlijk, ik hoef ze niet te verzamelen. Maar ik ben nu eenmaal, ik beken het deemoedig, een ouderwetse vakjesvuller. Nu wordt echter steeds duidelijker dat die

plaatjes echt alleen voor dwangmatige verzamelaars, zoals ik, zijn gedrukt.

Op heel veel postkantoren in de States, ook in zakenwijken, is die zegel niet voorradig. "Er is absoluut geen vraag naar", zegt het personeel. De vaste Express Mail klanten geven de voorkeur aan "meters". Die kunnen niet gestolen worden. Trouwens, wie minstens vijf zendingen per week aanbrengt, kan een "Corporate Account", een bedrijfsrekening, openen door storting van een deposito voor twee weken. De zendingen kunnen dan worden aangebracht zonder postzegel, meter of geld. Enkel het rekeningnummer komt op het speciale Express Mail label met het opschrift: "Corporate Account. Postage and Fees Paid. Do not Delay!"

Die bijzondere zegel is dus overbodig. Maar als er na de volgende tariefsverhoging een nieuwe uitkomt, ga ik weer voor de bijl. Ik ben geen filatelist, maar een filatelomaan. En da's erg, hoor.

KORT AMERIKAANS

De in uitzicht gestelde nieuwe waarden in de Transportation serie komen er voorlopig niet. Wel is bekend, dat daarbij de precancels gegraveerd en gedrukt gaan worden als deel van het zegelbeeld. Dan zijn we dus weer net zo ver als met de "service indicators" (bulk rate, enz), die een tijdje geleden werden afgeschaft. Prediker wist het al: er is geen nieuws onder de zon.

U kunt de Scott 2003, dat is de "Nederlandse" zegel voor 200 jaar vriendschap U.S.A.-Nederland, nu ongetand kopen voor \$ 295.- per paar. Zelf gezien.

De American Bank Note Co heeft een gooi gedaan naar het drukken van de kerstzegels 1986. Zij deed ongevraagd offerte aan de Post. Maar het gaat niet door. Het BEP doet het goedkoper. Dat geeft aanleiding tot geruchten, dat de kerstzegels in kwestie het kleine formaat van de langlopende zegels zullen krijgen. Wij kunnen u daarover geen uitsluitsel geven. Blijft een kerstsurprise.

De \$ 1 zegel uit de Americana serie, Scott 1016, is gevonden met het gegraveerde deel van het zegelbeeld kopstaand t.o.v. het in offset gedrukte deel. Een firma in Virginia kocht een vel van 100, maar had er al 15 op brieven gebruikt vóór de ontdekking werd gedaan. Het overgebleven veldeel van 85, zonder plaatblok, is verkocht aan een verzamelaar, die onbekend wil blijven. Op de "Ameripex" is één zegel geveild bij Schiff. De overige 84 zijn verzekerd voor een half miljoen dollars. Aangezien een drukvel uit 4 loketvellen bestaat, vermoedt men dat er nóg 3 x 100 in omloop zijn. Misschien tóch maar even kijken.....

Die rolzegel van 18c met Washington en zijn monument er op, gedrukt op een nieuw soort papier, zorgt voor eveneens nieuwe problemen. Bij het afweken laten soms delen van het zegelbeeld los en blijft er een ruïne over. Er wordt beweerd, dat dat alleen gebeurt bij gebruik van warm water. Anderen zeggen dat sterk gechloreerd water de dader is. Wij durfden het nog niet te proberen.

De bekende Minkus Stamp & Publishing Co is verkocht aan de J-Phil Corp. te Charlotte, NC. Eigenaars daarvan zijn Harry H. de Jong en diens vrouw Claudette, die in 1977 uit Nederland naar de States gingen. Minkus is nu 84, maar hij blijft adviseren zolang dat nodig is.

Aan het Jaarverslag 1985 van de Postmaster General ontlenen wij voor de cijfer-freaks de volgende gegevens: In het fiscale jaar 1 oktober 1984 - 30 september 1985 werden 140 miljard poststukken behandeld. Op circa 29% daarvan zaten postzegels, de rest was permits, meters of dienstfrankering.

De klanten kochten (in miljarden stuks): 14.683 langlopende rolzegels, 5896 langlopende velzegels, 6030 zegels in boekjes, 4210 Kerst- en Love zegels, 2361 gelegheidszegels, 904 enveloppen met ingedrukte postzegel, 40 aerogrammen. En in miljoenen stuks: 1459 dienstpostzegels, 581 briefkaarten en 423 luchtpostzegels.

Bent u daar nog?

De Amerikaanse vakpers wemelt van berichten over fouten in het "Stamp Collecting" boekje. De 1e en de 4e zegel van het velletje zijn gevonden zonder de zwarte offset kleur. Bovendien zijn er allerlei "shifts" geconstateerd, tot 2 mm toe, eveneens in het zwart. Op de 1e zegel zijn verder in het rode "1886" onregelmatigheden gevonden. Zes spookafdrukken maar liefst, 1 boven en 5 onder de "echte". Er zullen nog wel meer vondsten komen. Vond u al wat? Wij niet.

De "Philatelic Foundation" heeft voor haar keuringscertificaten de nieuwe beschrijving "previously hinged" (met plakkersporen) ingevoerd. Tot nu toe werden zulke zegels gekwalificeerd als "with original gum", dus zonder verwijzing naar het gebrek. Om bedrog achteraf zoveel mogelijk te voorkomen, worden nu verder de volgende beschrijvingen aangewend: original gum, disturbed o.g., sweated o.g., no gum, en regummed. Men zag ervan af ook "never hinged" in te voeren, want dat achtte men onbillijk ten opzichte van de vóór deze koerswijziging afgegeven certificaten.

Het in 1932 door Harry L. Lindquist opgerichte weekblad "Stamps", dat sedert diens dood in 1978 werd uitgegeven door James Morton, gaat in andere handen over. Morton verlaat de uitgeverswereld. De nieuwe eigenaar is Greenhow Newspapers, die het blad al 25 jaar drukt. Deze wil "Stamps" tot een 21e eeuwse blad maken! De uitgeverij blijft overigens H.L. Lindquist Publications heten.

De actieve Canal Zone Study Group heeft een boek van 368 blz uitgegeven, getiteld "Canal Zone Stamps", geschreven door Gilbert N. Plass, Geoffrey Brewster en Richard H. Salz. Het zwaartepunt ligt bij de zegels: postwaarden blijven onbehandeld. Sterk punt is de illustratie: 681 foto's! Op de Ameripex won dit boek goud en men voorspelt dat dit het nieuwe standaardwerk wordt.

Het kost \$ 65 bij de CZSG, Alfred R. Bew, 29 S. South Carolina Ave in Atlantic City, NJ 08401.

De Republiek in Raymond J. McGrath heeft in het Huis van Afgevaardigden aangedrongen op het uitgeven van een zegel ter herinnering aan de zeven verongelukte Challenger astronauten. Voor het ontwerp wil hij een wedstrijd uitschrijven. De beslissing ligt bij de nieuwe Postmaster General. Hoe die erover denkt weet nog niemand.

Naast de Libertyzegel die samen met Frankrijk is uitgegeven, zijn er meer gezamenlijke emissies te melden. Op 24 mei kwam een briefkaart uit ter ere van de Italiaans-Amerikaanse patriot Francis Vigo. In de USA voor 14c, in Italië voor 450 Lire. Het ontwerp is op beide gelijk. En ter ere van 200 jaar betrekkingen met Marokko komt er in 1987 een "joint issue" met dat land. Die gezamenlijke uitgaven worden zo langzamerhand een aardig verzamelgebied.